

Recensie: Benjamin Clementine****

Ancienne Belgique Brussel
woensdag 8 november 2017

foto © Live Nation Belgium

Recensie:

In een uitverkochte Ancienne Belgique vond het optreden plaats van Benjamin Clementine dat eerder voorzien was voor het Koninklijk Circus. Eerlijk? In die zaal waarrond helaas een niet al te proper juridisch dispuut tussen twee spelers uit de concertsector in de media uitgevochten wordt, zou de artiest die over een maand 29 wordt, beter tot zijn recht gekomen zijn omwille van het theatrale karakter " met zijn vele paspoppen van kinderen of zwangere vrouwen (waarvan hij er eentje kust tijdens 'Better sorry than a safe' of later een witte lamp een cirkel tekent op de zwangere buik en deze steeds groter wordt) en de poëzie ook die de Engelse soulartiest laat horen. Kortom: promotor, artiest en publiek zijn de dupe van het juridische geschil. Ondertussen is Benjamin Clementines tweede album 'I'll tell a fly' een maand uit dat ie kwam voorstellen in de AB. Dat schijfje komt er na het met een Mercury Music Prize bekroonde 'At Least For Now' uit 2015. Erg opvallend hield ie na enkele nieuwe nummers halt en vond ie het nodig om zijn teksten te verklaren. Hij gaf dus toe dat het geheel een beetje vreemd kon overkomen en stelde "Ik wil niet dat jullie achteraf vinden dat het rommel was." Tot zover zijn verklaring om zijn songs te gaan verklaren. Nog opvallender, wanneer ie een tweede rondje track by track voorstelde, ging de AB daar unaniem gretig op in. Het toont wellicht aan dat muziekjournalisten die albums recenseren te kort komen in hun hyper korte tekstjes van een paar lijntjes (waar School is Cool overigens terecht onlangs kritiek over uitte) maar even goed ook wat het belang kan zijn van track by track tekstjes door de artiest zelf, tenzij die zijn teksten van zijn nieuwe songs om allerlei redenen voor elke interpretatie open wil laten.

Het zou ons te ver brengen wanneer we elke song hier uitgebreid zouden kaderen. Feit is dat Clementine onder andere refereert naar migratie, de vluchtelingenproblematiek ('Calaisifornia'), het feit dat Europa aan zijn grenzen veel mensen laat sterven ('By the ports of Europe'), de brexit en de kwestie Syrië in combinatie met het trauma dat kinderen die gepest worden oplopen ('Phantom of Aleppoville') onder de aandacht wil brengen.

Het diepst ging ie in op 'By the ports of Europe' waar 'Buffalo's' staat voor de Afrikanen, de 'Eagle' voor de Amerikanen, en 'A thief whispers to Princess: "Should we leave or stay? Have we enough takes?"' verwijst naar een knappe vrouwelijke journaliste die een stand up doet terwijl de 'leave or stay' naar de brexit verwijst. 'Paris cor Blimey' is dan weer een tongbreker en verwijzing naar het kinderliedje 'Mary had a little lamb' maar hier verwijst de pen naar Le Pen. Een politiek geladen song dus. Net als 'Jupiter' waarbij 'an alien with extra ability' verwijst naar de tijd dat ie naar NY reisde en een visa voor het land bekwam onder het motto van de VS: 'Fuck off. We don't want you. We only allow you.' Dat ie het niet zo voor de VS heeft, is onder andere ook te horen in 'Hallelujah Money' van Gorillaz waarvoor ie de zang voor zijn rekening nam. Een anti-Trump nummer is het.

Tijdens 'Better sorry than safe' zit ie samen met zijn drummer en gitarist op een trussing met wieltjes onder. Hoewel Clementine vocaal een feilloze avond neerzet, is ons grootste punt van kritiek het feit dat de meeste songs gedragen worden door piano of clavecimbel. Net dat instrument wordt (op de toegiften na) niet live bespeeld in de AB. Clementine focust zich dan enkel op de zang namelijk. Later verklaart ie dat de trussing met wieltjes onder een trein moest voorstellen die van links naar

rechts over het podium bewoog. Het is echter jammer dat al die duiding na de songs komt. Fijner zou zijn mocht die duiding al gegeven worden voor een nummer ingezet wordt. Dat hoeft niet eens mondeling, via visuals en tekst projecteren kan je al veel doen. Een andere optie is een track by track als een old school programmablaadje aan de toeschouwers meegeven bij het betreden van de zaal.

Tussen de songs door liet Benjamin Clementine zijn heerlijke 'ehe'-lach horen, zocht ie de wel erg hoge tonen op zijn piano op om het gekrijs van een vrouwelijke fan na te bootsen, gaf ie toe dat zijn haar grappig was, meldde hij dat de backdrop en de twee plexiglazen cirkels boven het podium naar de tijd verwezen, en jende hij de Belgen door in vraag te stellen of wafels wel Belgisch zijn. Ook liet ie optekenen dat ie toen ie in Frankrijk verbleef nooit moeite gedaan heeft om Frans te leren. 'Escargot klinkt als een boot' aldus de Brit. Ijzersterk was dan weer wel de samenzang tussen hem en het publiek tijdens het repetitieve 'Condolence': 'I'm sending my condolence. I'm sending my condolence to fear. I'm sending my condolence. I'm sending my condolence to insecurities.' net zoals ook 'By the Ports of Europe' een mooi singalong-moment opleverde. Het publiek reageerde dermate extatisch dat het een extra toegift kreeg en Clementine los over de strikte curfew (half elf) van de AB ging. "Ik weet echt niet wat te doen." stamelde hij vol verbazing op zo'n warm onthaal. Uiteindelijk toverde hij 'The Great Lafayette' uit zijn hoed.

Met Chokri Mahassine die een meter achter ons stond tijdens het concert in de AB, en een eerdere passage van Benjamin Clementine op Rock Werchter deze zomer lijkt het ons aannemelijk dat de Brit straks misschien wel eens aanspraak zou kunnen maken op een plek op de affiche van Pukkelpop 2018.

< Bert Hertogs >

De setlist:

Farewell Sonata
God Save the Jungle
Calaisifornia
Better Sorry Than a Safe
Phantom of Aleppoville
One Awkward Fish
JupiterÂ
Paris Cor Blimey
By the Ports of Europe
Quintessence
Ave Dreamer

Bis:

I Won't Complain
Condolence
London

Bis 2:

The Great Lafayette